

[Juul-Madsen.]

ramt ejer meget, meget ugunstigt i forhold til gældende lovgivning. Det kan ministeren ikke snakke sig uden om.

Dertil kommer oven i købet, at ministeren siger, at selv med den lempelse, der er foreslået her, og som altså er meget ringe i forhold til det at være fritaget for at betale kapitalvindingsskat af branderstatning, skal vi alligevel kigge på afskrivningsreglerne.

Her nåk jeg slutte med at sige, at vi sagde til ministeren, at hvis ministeren ville tage branderstatning ud af sit forslag, ville vi være med til at drøfte afskrivningsreglerne til efteråret; det gav vi et klart tilsagn om fra konservativ side, men vi sagde også: vi vil ikke føre afskrivningspolitik over særlig indkomstskat. Men det, ministeren nu gør, er, at han beholder sit forslag om skat på branderstatning og giver en lempelse, men samtidig siger: så må vi stramme afskrivningsreglerne. Jeg tror, der er mange i dette land, der forstår, hvorfor der er 3 store partier i denne sal, der ikke kan støtte ministerens forslag.

Jens Foged: Når finansministeren giver udtryk for, at skatteyderne efterhånden ofte giver sig af med skattetænkning, og siger det, som om det er noget forkasteligt, så må jeg da sige, at det er vel altid reelt for den enkelte skatteyder at bedømme sin egen skattepolitiske situation. Mon ikke kildeskatten også bevirker, at befolkningen i højere grad giver sig af med skattetænkning, end den har gjort tidligere — det er da mit indtryk.

Når venstre ikke vil medvirke til lovforslaget om særlig indkomstskat, så er det ikke, fordi ministeren nu vil forhøje beskatningen fra 40 til 50 pct., men det er, fordi ministeren strammer friløbet, sådan at der er flere af de mindre indkomster, der kommer med, og fordi ministeren strammer reglerne omkring ekspropriations- og branderstatninger og omkring fredningsstatningerne ved fra 1. januar 1973 at tage dem ind på en måde, som ikke er rimelig. Når det er

et område, hvor skatteyderen ingen indflydelse har på den økonomiske disposition, der finder sted, skal skatteyderen heller ikke rammes af en eller anden uforudset skat bagefter. Det er at føje spot til skade.

Finansministeren sagde også, at den tidligere regering totalt afviste erhvervslivet og totalt afviste socialdemokratiet, men det er jo ikke rigtigt. Det var, som det ærede medlem hr. Juul-Madsen sagde, helt, helt andre ting, der var til debat dengang. Den regering, der sad dengang, beskæftigede sig ikke med spørgsmålet om beskatning af alle disse forhold, og det var derfor en helt, helt anden problemstilling, vi havde dengang. Naturligvis havde vi det problem over for socialdemokratiet, at de forlangte en yderligere skærpelse, men det er vel ikke så svært, at den tidligere regering afviste det. Den regering fandt, at man havde fundet en afvejning, der var rimelig, af de forskellige forhold; og den nye uro, som finansministeren nu skaber, er til skade for dansk erhvervsliv, er til skade for skattetænkning også, er til skade for erhvervslivets funktion og for dets tryghed over for folkettinget. Vi burde — jeg gentager — have tidløse regler på dette område og finde frem til en bred enighed om disse ting, så de virkelig kunne bestå.

Henstandsordninger er da også blevet mere nødvendige, når nu den nuværende regering vil forhøje satserne; de er meget mere nødvendige, og det er jo ikke rigtigt, når det siges, at der ikke beskattes, for det sker jo da ved salg. Henstandsordningen er kun en henstandsordning, som ordet også siger. Hvis vedkommende skal sælge sin ejendom, fordi han vil købe en anden ejendom, så kommer der beskatning ind i billedet; vedkommende mangler altså disse penge til at etablere sig på ny. Det er en væsentlig hindring for den ungdom, der ekspanderer; det er dog ungdommens rytme at ekspandere, og det ønsker vi alle, men regeringen sætter en kæp i hjulet for denne ekspansion.

Jeg lagde med stor interesse mærke til de